

SZÉGYENPIAC

*A szégyenpiac élő organizmus.
Kilencven tonnás ruhatestébe
Kínában varrnak idegszálakat
asszonyok, akik gondolni sem mernek
e szörny anyagcseréjéből élők profitjára.
Mert a textil puha szentélyében
miénk a végtermék, azt vásároljuk,
elhalt szöveteket húzunk magunkra,
és új cuccainkkal ebben a bomlás-
és szemétszagú földi konstellációban
olyan tragikusan jelentéktelenek vagyunk,
mint felpuffadt, apró gyermektetek
a prostituáltjairól hírhedt panelház
szennyvízzel elöntött alagsorában.*

*A szégyenpiac fojtó ruhaölen
este összebújnak fáradt özvegyek,
és hajnalig olvassák egy távol
villogó utcalámpa morzekódjait
(hosszú jegyzőkönyvet a tárgyalásról,
hol megboldogultjaik alperesek voltak).
Aztán visszatérnek a járdaszélre,
hogy eladják a hírhedt panelházból
hazafelé siető családapáknak
egy pocsek házaselet tárgyi emlékeit.
S ha mellkasuk már kong az ürességtől,
a piac szívét megszerezni áttörnek
melegházakban felnőtt zöldségárusok
és fél életüket vámnónában töltő,
ügyeskedő kofák arcvonalán,
át a szobapapucsokból emelt
ragasztószagú oltárok között
a kóbor kutyák őrizte húspultig,
ahol a plexi mögött zöld legyek
szürcsölik e nyüvek rágta lüktető szív
zavaros levét.*

*A szegyenpiac – babakocsis guberálók
és vodkával áldozó kocsmaszentek
elmotyogott próféciai szerint –
egy küszöbön álló, vége nélküli
véres viszályba pusztul majd bele,
és bombák szaggatta ruhatetemét
néhány nap alatt izeire szedjük.
Ám naiv prognózisuk vágykivetülés,
mert a háború zsiros szennyét kufárok
kavargatják, lötyögtetik fölöttünk,
s ha zúdul, a piacot lakatja jól,
mely beledagad az üres házközökbe,
átfolyik hruscsovkák betört ablakain,
kihizza a rég cserbenhagyott várost,
árva testünket meg gyékényre fekteti
minden pitiáner cuccunkkal együtt,
hogy úgy érezzük, boldogok az özvegyek,
mert övük a feladás és az üresség
mindörökkön örökké.*

